

χιονᾶτος Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ. Ἀνοιγοκλείνει ὁ μαλλιαρὸς καὶ βγαίνει ὁ ἀσπροχιονᾶτος (τὸ τουλούμι μὲ τὸ τυρὶ) Κύπρ.

Ἄσμ.

Ἄμ' ἄλλαξε τὰ ροῦχα σου καὶ βάλ' ἀσπροχιονᾶτα Χίος.

ἀσπροχιονίζω ἀμάρτ. ἀσπροσονίζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόχιονος.

Πλύνων τι καθιστῶ αὐτὸ λευκὸν ὡς ἡ χιών.

ἀσπροχιονιστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροσονιστὸς Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροχιονίζω.

Ὁ διὰ πλύσεως γενόμενος λευκὸς ὡς ἡ χιών.

ἀσπρόχιονος ἐπίθ. Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χιόνι.

Λευκὸς ὡς ἡ χιών: Ἄσμ.

Μηλορροῦσα λυερὴ καὶ ἀσπρόχιονη κορτέο-σα (μηλορροῦσα=μηλορροδοῦσα, ροδοκόκκινη).

ἀσπροχιώτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρονουχιώτης Σαμοθρ. Οὐδ. ἀσπροχιώτικο Νάξ. (Κορων. Μέλαν. Σκαδ. Φιλότ.)

— Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀσπροχιώτικο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Χιώτης.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροῦδα.

ἀσπρόχοιρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσπρόδοιρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χοῖρος.

Χοῖρος μὲ λευκάζον τρίχωμα.

ἀσπρόχολος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χολή.

Ὁ ἔχων οἶονεῖ λευκὴν χολήν, ὁ ἄκακος καὶ μὴ ὀργιζόμενος. Ἀντίθ. πικρόχολος.

ἀσπρόχορτο τό, Ἡπ. Πελοπ. (Κορινθ. Μεσσ.) Σίκιν. — ΠΓεννάδ. 155 — Λεξ. Βλαστ. 459 Δημητρ. ἀσπρόχορτου Θεσσ. (Καρδίτσα.) ἀσπροχόρτι Κέως Κύθν. Πελοπ. (Γορτυν.) ἀσπρόχορτους ὁ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀνδροπώγων ὁ λάσιος (andropogon pubescens ἢ hirtum) τοῦ γένους ἀνδροπώγωνος (andropogon) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Κέως Πελοπ. (Γορτυν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) [**]

ἀσπροχρούσαφο τό, ἀμάρτ. ἀσπροχρούσαφον Κάμπ. ἀσπροχρούσαφο Κάμπ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χρυσάφι.

Σύρμα ἀργυροῦν ἢ ἀπὸ λευκὸν μέταλλον χρησιμοποιοῦμενον διὰ κεντήματα καὶ ὑφάσματα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σύρμα μετὰ ξιν ἥβαλα, σύρμα μαργαριτάρι

καὶ σύρμα τ' ἀσπροχρούσαφον ἤμπλεξα τὸ ἁτάνι

(ἁτάνι=γαῖτάνι) Κάμπ.

Καὶ κλῶνο τ' ἀσπροχρούσαφο κ' ὕφαινα τὸ μαντήλι αὐτόθ.

ἀσπροχρυσῇ ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χρυσῇ, δι' ὃ ἰδ. χρυσός.

Ἀσθενεῖα τις καθ' ἣν ὁ πάσχων ἔχει διαλείποντας πυρετούς.

ἀσπρόχρυσος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρόχρυσες Σκῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χρυσός. Διὰ τὴν κατάλ.-εσ ἀντί -ος πβ. ΒΦάβην Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου (1909) 244.

Λευκὸς καὶ χρυσοῦς: Καπ'χᾶς μ' ἀσπρόχρυσας ποῦδερρο (ποδόγυρο).

ἀσπρόχωμα τό, κοιν. ἀσπρόχουμα βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀσπρόχουμα Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀσπρόχ'μα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χῶμα.

1) Ἀσπρογῆ, ὁ ἰδ., κοιν. β) Εἶδος ἀργίλλου χρησιμοποιοῦμένης πρὸς καθαρισμὸν τοῦ γλεύκους Σκῦρ. 2) Ἡ Κιμωλία γῆ Μακεδ. (Κοζ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ. Θεσσ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάμ. Μάν.)

ἀσπροχωματίζω ἀμάρτ. ἀσπρονουματίζω Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόχωμα.

Χρίω μὲ ἀσπρόχωμα.

ἀσπρόψαρο τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Σαμακόβ. Σαρεκκλ.) — Λεξ. Πόππλετ. Γαζ. (λ. λευκίσκος) Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. ἀσπρόψαρον Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

1) Ὁ ἰχθύς λάβραξ ὁ λύκος (labrax lupus) τοῦ γένους τῶν περκιδῶν (percidae) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπτερυγίων (acanthopterygii) χρώματος φαιοῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

2) Ὁ ἀργυρόχρους ἰχθύς λευκίσκος (leuciscus) τῆς τάξεως τῶν κυπρινιδῶν (cyprinidae) Λεξ. Γαζ. Πόππλετ.

3) Πληθ., λευκοὶ ἐν γένει ἰχθύες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς σκοτεινοῦ χρώματος Ἄνδρ. Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Σαμακόβ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δημητρ. Ἀντίθ. μαυρόψαρο. 4) Μεταφ. ὁ πολὺ λευκὸς Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) [**]

***ἀσπρόψης** ἐπίθ. ἀσπρόψιους Ἰμβρ. Οὐδ. ἀσπρόψι Κύπρ. ἀσπρόψ' Λέσβ. (Ἐρεσσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

1) Ὁ ἔχων ἄσπρην ὄψιν, ἐπὶ προβάτου Κύπρ. Λέσβ. (Ἐρεσσ. κ.ά.) 2) Ὁ ἔχων λευκὰ στίγματα εἰς τὴν ὄψιν, ἐπὶ προβάτου Ἰμβρ.: Ἀσπρόψια προβατῖνα. Ἀσπρόψιου κριάρ'.

ἀσπροψοκερατούνα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀσπροψοκερατούνα Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἀσπρόψης καὶ κερατούνα.

Ἡ ἔχουσα πρόσωπον λευκὸν καὶ φέρουσα κέρατα, ἐπὶ προβατῖνας.

ἀσπρωννυχιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. νύχι.

Λευκαίνονται οἱ ὄνυχές μου ἐκ νόσου, ἐπὶ βοῶν, καὶ ἵππων: Ποροσφοδνυλιάζου δὲ βούδια καὶ ἀσπρωννυχιάζου, ὅθεν ἔχ' ἀνδροῖες.

ἀσπρώνυχος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. νύχι.

Ὁ ἔχων λευκοὺς ὄνυχας. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπρωννυχης καὶ ὡς ἐπών. Κύθηρ.

ἀσπρωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὑπόλευκος ἐνθ' ἄν.: Αἰῖδ' ἀσπρωτὸν Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρουλλιάρικος 1.

ἄσπρωχος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσπρουχτους βόρ. ιδιῶμ. ἀσδρουχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερεθ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπρωχτός <σπρώχω.

1) Ὁ μὴ ὠθηθεὶς σύννηθ.: Δέμπορεῖ κανεῖς νὰ μείνῃ ἄσπρωχος μέσα σὲ τόσο κόσμο. Συνών. ἀσκούνητος 1. β) Μεταφ. ὁ μὴ προωθηθεὶς, ὁ μὴ προαχθεὶς, ἐπὶ ἐργασίας, ζητήματος κττ. σύννηθ.: Ἀσπρωχτη δουλειὰ - ὑπόθεσι κττ. 2)

